

der staa den højtærede Minister meget nær, saa at man kan være ganske vis paa, at det er et Punkt, der vil blive Genstand for Forhandling og Diskussion i Udvalget. Nu vil jeg gerne bede saavel det kommende Udvalg som den højtærede Finansminister om ved disse Diskussioner at tage under den velvilligst mulige Overvejelse, om det ikke var muligt at komme til Enighed om, i Stedet for at slaa den store Port op paa vid Gab overfor Udlandets Indførsel, at aabne en Sidedør til vore egne vestindiske Kolonier, der ogsaa producere Sukker, og for hvem Forholdene ved denne Produktion have været ganske overordentlig vanskelige. Det har under andre Forhold været ønsket, at man kunde gøre noget for at stille disse Producenter derovre, som dog høre til vort Fædreland, noget gunstigere end hidtil. De have jo hidtil staaet saa ganske exceptionelt ugunstigt. Medens man regner Færøerne, Island og Grønland til Indlandet, har man i finansiel og toldmæssig Henseende behandlet vore vestindiske Øer som absolut Udland. De ere ganske overordentlig vanskeligt stillede med Hensyn til Indførsel af deres Produkter til Amerika, og i selve Moderlandet rejser der sig Toldmure for at vanskeliggøre Indførsel deraf. Vi stille dem lige saa vanskeligt som det egentlige Udland med Hensyn til Indførsel af Sukker hertil. Det forekommer mig, at i Forbindelse med Behandlingen af denne Sag maatte det være muligt enten at stille dem lige med Indlandet med Hensyn til Indførsel af deres Sukker eller ogsaa i det mindste, hvis man ikke vil stille dem i et lige saa gunstigt Forhold som Indlandet, give dem en Mellemstilling, saa at de kom til at staa bedre end Udlandet. Det er et saa betydeligt Kvantum Sukker, man indfører her fra Udlandet, at man skulde synes, at det, som kan produceres ovre paa vore smaa vestindiske Øer, ikke kunde vælte Forholdet komplet. Jeg har lige faaet en Pjece, hvoraf det fremgaar, at vi i de sidste Par Aar have produceret ca. 90 Mill. Pd. indenlandsk Sukker og have indført omkring 70 Mill. Pd. udenlandsk; det vilde i alt Fald for min og vist nok for de flestes Betragtning være højest ønskeligt, om noget af dette sidste kunde indføres fra vore egne Kolonier. Denne Tankegang kunde vist ogsaa gøres gældende med Hensyn til adskillige andre Produkter. Naar nu hele Toldspørgsmaalet tages op til Behandling, skulde det synes ønskeligt, om man ogsaa kunde lette Indførselen fra Vestindien gennem nogle Toldlettelser f. Eks. med Hensyn til deres

Bomuld og med Hensyn til deres Frugt. Frugtolden er jeg absolut ikke nogen Ynder af, men hvis man vil fastholde den, vil der ogsaa der være god Grund til at ophæve eller i alt Fald ikke lægge Told paa Sydfrugter og egentlige tropiske Frugter fra vore vestindiske Øer. — Det var dette, jeg gerne vilde henstille til rette vedkommende at tage under Overvejelse.

Døcker: Det er kun nogle korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig navnlig i Anledning af, at det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) i Dag udtalte sin Glæde over, at de Røster, der ved tidligere Behandlinger af Toldlovsforslaget i dette Ting havde lydt fra Landbrugstoldbeskyttelsens Side, fast vare forstummede. Jeg maa, til Sorg for det ærede Medlem, erklære, at jeg hører til dem, der endnu have Tro til, at Landbrugstoldbeskyttelse er det rette. Jeg er jo fra den samme Landstingskreds som det ærede Medlem og kan altsaa ikke siges at bo paa den af Naturen mest rigt begavede Jordbund. Jeg indrømmer fuldt ud, hvad der allerede er udtalt af det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Sonne), at Tiden for saa vidt ikke har bragt Medbør for Tanken om Landbrugstold. Da den i sin Tid blev rejst, lagde jeg ogsaa mit ringe Lod i Vægtskaalen for den. Det var den Gang i Virkeligheden daarlige Tider for Landbruget, i alt Fald for det store Landbrug; derimod var der en vis Opgang for det mindre Landbrug grundet paa Andelsforetagenderne, der bragte de mindre Landbrugere den samme Pris for deres Produkter, som de store Ejendomme tidligere havde været ene om at faa for deres. Jeg tør nok sige, at den Merindtægt, som det mindre Landbrug da erholdt, nu egentlig er absorberet af dem. I de senere Aar har der, som ogsaa antydtes her, været bedre Vilkaar for Landbruget i dets Helhed, og det er kommet alle Samfundsklasser indenfor Landbruget til gode. Derfor er det naturligt, at der ikke har været særlig Sangbund for den Lære, vi den Gang søgte at udsprede. Grunden til at slutte sig til denne Anskuelse var i alt Fald for mit Vedkommende den, som jeg mente, saare betydende, at vi ved at vedligeholde vort nuværende Frihandelsprincip vilde fraskrive os vort hjemlige Marked. Jeg saa med stor Frygt paa dette; thi vor Produktion, som mere og mere er blevet til en Landbrugsindustri, har jo i Virkeligheden kun et eneste Hovedmarked for sine Produkter; det vil sige, at hele den